

[Tholstrup.]

den officielt har. Og så virker dollarpræmieringen som skat på nye biler; udenom folketinget og uden at det står nogen steder i den lov, vi taler om i dag, har man altså gennemført en skat på nye biler rent administrativt. Man har ikke engang bag efter søgt den godkendt her i folketinget.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at der er slet ikke tale om at gøre hele folketinget til vareforsyningsudvalg, for det er ikke almindeligt, at der føres varer tilbage til bunden liste, og i de enkelte tilfælde, hvor der kunne blive tale om det, kunne der såmænd ikke ske nogen skade ved, at spørgsmålet kom frem her i det høje ting, så at offentligheden kunne følge med.

I betænkningen udtaler det mindretal, som består af de ærede medlemmer hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) og hr. Rager, at det vil være af væsentlig betydning,

„at vareforsyningsudvalget får anledning til at gennemgå varegrupperne, som omfattes af den bundne liste...“.

Under behandlingen i udvalget har der været fremlagt en liste, som viser, hvilke varer der er på bunden liste. Denne liste har imidlertid ikke været forelagt de menige medlemmer af tinget — således har mit parti ikke haft lejlighed til at se den — og jeg går derfor ud fra, at det er noget, der skal skjules for offentligheden og kun være tilgængeligt for denne klub, som sidder og bestemmer, hvilke varer der skal indføres frit, og hvilke der ikke skal det. Jeg synes, at en sådan liste bør være offentligt tilgængelig. I hvert fald er det mindste, man kan forlange, at tingets medlemmer får adgang til at se den, efter at udvalget har haft den til rådighed, mens dets medlemmer sad og lovgav. Det ville navnlig være tiltalende, hvis denne gennemgang kunne foregå åbent for offentligheden, og jeg er noget skuffet over, at det venstre-konservative mindretal ikke netop på dette vigtige punkt har sat ind med sine underændringsforslag. Oven i købet kunne dette mindretal vel udvides til også at omfatte det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Hvorfor er der ikke foreslået en ændring, som går ud på, at nu skal dette gennemgås under fuld offentlighed? Jeg opfordrer derfor de tre partier i udvalget, som går ind

for en sådan gennemgang, til at stille ændringsforslag herom til tredje behandling.

Om selve loven vil jeg benytte lejligheden til at sige, at den snart er blevet en universallov, som kan bruges til vidt forskellige formål, også det modsatte af, hvad der er tilsigtet. I 1932 var man bange for de lave priser, fordi ingen ville betale os det, vi anså for den rigtige pris, og baggrunden var vel den, at vi dengang ikke ville se sandheden i øjnene, bl. a. at landejendommene var blevet skruet for højt op i pris, så at indtægterne igennem salget af landbrugsprodukterne til verdensmarkedets priser ikke kunne give både betaling for det arbejde, der blev udført, og samtidig forrentning af den opskruede og dermed delvis falske kapital.

Professor Warming regnede dengang ud, at valutacentralen kostede landet 1 milliard kr. i tab ved, at den lavede dårlige bytteforretninger i de første 7—8 år af sin levetid. Formålet med valutacentralen var bl. a., at kronen skulle værnes. Resultatet af værneforanstaltningerne har været, at kronen stadigvæk er faldet i værdi. Da det trak op til krig, skyndte man sig at slække på en hel række områder, idet man nu pludselig var klar over, at det var i landets interesse, at der kom så mange og så billige varer ind som muligt, og at man derfor ikke kunne have et varedirektorat til at sidde og hindre denne sunde tilgang af varer. Under krigen blev loven brugt til at tage sig af varefordelingen, og det er den eneste gang, der har været brug for den; men det klarede man jo på anden måde under den forrige verdenskrig. Med den undskyldning, at man ville værne kronen, har man administreret loven på en sådan måde, at indtrykket er, at det ene og alene gik ud på at holde de billige varer ude, hvor tilsvarende varer blev produceret herhjemme — det mest protektionistiske instrument, man nogensinde har brugt, ligegyldigt hvad den højtærede handelsminister så end påstår om den forgangne tid.

Hvad handelsministeren lover for fremtiden, er mere interessant. Handelsministeren lover, at loven ikke vil blive brugt til beskyttelsesforanstaltninger og formodentlig således heller ikke som sovepude for dansk hjemmeindustri. Det er så afgjort i eksportindustriens interesse og i særdeleshed i